

UN MATRIMONI IRANIÀ ALARMA EL GOVERN BRITÀNIC

Enfrontament entre cultures

El matrimoni d'un resident iranià a la Gran Bretanya amb una xica de 12 anys ha escandalitzat tot l'estat i ha fet de ressort en una reforma pròxima de la Llei d'Immigració britànica, una de les més rígides d'Europa.

Conxa Rodríguez (Londres)

El govern del Regne Unit ha anunciat canvis substancials en la política d'immigració d'aquell país. L'anunci no tindria més transcendència si no es produís després que sortís a la llum la història d'una parella d'iranians, ell de 27 anys i ella de 12, casats pel ritu musulmà i residents a la ciutat anglesa de Manchester. El matrimoni de Mohsen i Elhan ha alarmat fins la primera ministra Margaret Thatcher, que ha ordenat investigar aquests tipus de situacions i emprendre les pertinents reformes legislatives per impedir-los.

Després de la publicació d'aquesta història «d'amor», com un relat dels diaris sensacionalistes, un munt de casos semblants han acaparat tota la premsa britànica les darreres setmanes. David Waddington, ministre d'Immigració (director general, en terminologia d'ací), ha dit que «cal impedir l'entrada de criatures casades a Gran Bretanya». Per la seva banda, Mohsen Nikbakht assegura que, segons la seva cultura i les seves tradicions, ell no està infringint cap llei, i ara demana que el deixin viure en pau amb la seva dona. Les autoritats britàniques no són del mateix parer i adueixen arguments contra la parella per dues raons: el control dels immi-

grants i l'abús sexual a una menor. Política i moral, dos termes difícils de conciliar en un país que reuneix diferents cultures, races i religions.

Mohsen Nikbakht, iranià de 27 anys, és un estudiant de Farmàcia, amb tots els papers en regla per estudiar a Anglaterra. El passat mes de gener se'n va anar de vacances a Iran per veure la seva família, i allí va conèixer Elham Bahrami, una noia de 12 anys que al cap de quatre dies es convertia en la seua dona. El casament es va realitzar a Teheran pel ritu musulmà, i dues setmanes després la parella viatjava cap a Anglaterra perquè Mohsen continués els seus estudis. En arribar a l'aeroport londinenc de Heathrow, el matrimoni espantà els funcionaris d'Immigració, els quals interrogaren una hora Mohsen. Elham mirava la conversa sense entendre'n una paraula, ja que ella no parla gens d'anglès. Mohsen explicà als funcionaris que «a l'ambaixada britànica a Teheran solen tardar dues o tres setmanes per arreglar-me els papers, però aquesta vegada sols han trigat dos dies».

La parella es traslladà a Manchester, nord d'Anglaterra, on ell té llogat un pis. Mohsen continuà acudint a les seves classes del North Trafford College i matriculà Elham en una escola de noies per estudiar anglès. Quan els diaris sensacionalistes es van assabentar de la «normalitat de la parella» les autoritats britàniques van ficar cullelada en el tema. La premsa seriosa va participar en la polèmica afegint-hi més casos semblants.

Geoffrey Dickens, diputat conservador que ha dut l'assumpte a la Cambra dels Comuns i vell conegut en aquesta mena d'històries.

Confrontació cultural

David Waddington, encarregat d'estudiar aquests tipus de casos i presentar el govern conservador la legislació escaient, explicà: «La situació és prou inacceptable i hem d'aturar-la. Aquest és un cas de confrontació de cultures; entenem que en aquest país hi ha més d'una cultura que han de ser respectades, però hem de protegir la gent d'aquí d'aquests atropellaments».

Un grup de diputats conservadors, encapçalats per Geoffrey Dickens —ja vell conegut en afers d'aquesta mena— ha portat l'assumpte a la Cambra dels Comuns i ha acusat Mohsen Nikbakht d'abusos sexuals a una menor. Dickens digué que «si Mohsen fos britànic, qualsevol veí podria portar-lo a la presó».

La història de Mohsen i Elham va eixir d'una publicació, *The Sun*, que tendeix a escandalitzar les informacions i ha arribat als estaments més alts del govern conservador. En el relat periodístic Mohsen explicava les intimitats de la parella i deia que «hem acudit al metge per tal d'evitar un embaràs, ja que Elham és molt jove per tenir una criatura». L'estudiant iranià ha assimilat d'una manera molt peculiar els hàbits quotidians

de Gran Bretanya i afegí que «ací tot està molt bé, però no entenc per què s'ha armat tant d'aldarull. Ella és bona cuinera i joestic content de casar-me amb una jove, perquè així puc influir-la amb les meves idees».

El govern britànic, que en matèria d'immigració tendeix a restringir cada vegada més les lleis, ja ha anunciat els sectors que poden resultar més perjudicats amb la nova legislació. Una legislació que ara és ja la més estricta d'Europa i que, a partir d'aquest moment, tindrà en compte factors com el cultural i el tradicional. Entre els sectors que seran afectats pels nous canvis que ja han estat anunciats figuren les persones de Bangladesh, país musulmà que practica la poligàmia. Segons el ministre de l'Interior, Douglas Hurd, la majoria d'homes procedents de Bangladesh que viuen al Regne Unit tenen «legalment» una segona dona, generalment més jove que la primera, i amb qui tenen el major

nombre de fills. Aquestes situacions i les de les casades menors de 16 anys es prohibiran d'ací a poc de temps.

Els canvis que s'introduiran properament en la legislació britànica han estat considerats pels polítics britànics com els més importants des de 1968, data en la qual el govern d'aleshores començà a restringir l'entrada d'immigrants, tenint-ne en compte el país d'origen, la raça i les condicions de treball amb les quals els immi-

Elham Bahrami, un rostre reproduït en tots els mitjans de comunicació de Gran Bretanya.

grants arribaven a la Gran Bretanya.

El passat mes de maig, el Tribunal dels Drets Humans d'Estrasburg qualificà de «sexista» la legislació britànica sobre immigració. En aquella ocasió, dues dones africanes amb permís de treball i residència al Regne Unit havien acudit al Tribunal Europeu per reclamar el dret dels seus marits a viatjar a Europa per viure amb elles. Segons l'actual llei britànica, els homes estrangers residents en aquell país poden establir-se amb dones i fills. En canvi, això no és possible per a les dones, que tenint les mateixes condicions de treball que els homes, no poden establir-s'hi amb marits!

Després de la sentència del Tribunal Europeu, acatada pel govern britànic, i en favor de les dues dones que hi havien acudit, l'executiu anuncià que tindria en compte les acusacions de sexisme en la propera reforma legislativa.

La rigorosa política d'immigració

que practica el govern britànic arriba sovint a les primeres pàgines de l'actualitat periodística, també, per casos conflictius, i fins i tot insòlits, que han arribat a exigir l'aplicació de la ciència.

El propassat mes d'octubre, Andrew Sarbah, de 15 anys, va poder trobar-se amb la seva mare després de sotmetre's a una prova genètica que demostrà que qui el reclamava era la seva mare natural. Ni una prova sanguínia feta al noi ni el seu passaport havien pogut convèncer el Departament d'Immigració que Andrew, resident a Ghana, era fill de Christina Sarbah, una immigrada africana que treballa a Hammersmith, al sud-oest de Londres.

Andrew vivia a Ghana amb uns parents i viatjà com a turista a Londres per veure la seva mare i els seus germans. Una vegada a la capital britànica, presentà el seu passaport al Departament d'Immigració, per quedar-se a viure ací. El seu passaport fou qualificat de fals, i la sol·licitud, rebutjada. El jove fou obligat a fer-se unes proves de sang que no van aclarir el vincle familiar entre mare i fill. Els advocats de la família Sarbah demanaren aleshores una prova genètica, que fou aplicada al jove per un equip de científics de la Universitat de Leicester. La prova es basà en una anàlisi de les empremtes digitals del noi i una altra de les característiques de la seva pell. Aquest examen genètic demostrà que Andrew era fill de Christina Sarbah, i com que tenia 15 anys, tenia dret a establir-se amb la seva família a Anglaterra. L'ús d'aquesta prova fou considerat un èxit, i des de llavors ha estat utilitzada en altres casos; fins i tot la policia l'ha adaptada per a les seves activitats.

Fa poques setmanes, una altra baralla, menys esgarrifosa que la de la família Sarbah, arribà al Departament d'Immigració. Aquesta vegada les queixes venien d'un altre departament governamental. El cas embolicà diferents estaments del mateix govern. La primera estrella del Northern Ballet de Manchester fou obligada a deixar el país perquè ni el Departament de Treball ni el d'Immigració no li renovaven el permís d'estada. Shimizu Yoko, una japonesa de 35 anys que ocupava un bon lloc en el panorama artístic d'Anglaterra, fou enviada a Japó. El ministre de les Arts i el director de la companyia de ballet que encapçalava Shimizu remogueren cel i terra perquè la ballarina pogués continuar al Regne Unit, però la decisió dels departaments esmentats fou contundent. □